

Arrest

nr. 172 453 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 juli 2016 houdende bevel tot terugnrijving (Bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Anne DUCHEZ, die loco advocaat Pascal VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Souad BOUMAHDI, die loco advocaat Edna MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing betreft een 'Terugnrijving' die aan verzoekster op 25 juli 2016 werd betekend.

De beslissing luidt als volgt:

“ (...) naam X voornaam A.

geboren op **25.07.1992** te X geslacht (m/v) **Vrouwelijk**

die de volgende nationaliteit heeft **Verenigde Staten van Amerika**

houder van het document **nationaal paspoort van Verenigde Staten van Amerika** nummer X afgegeven te **United States Department of State** op : X

afkomstig uit **Londen** met X (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) (...)

☐ (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene werd tezamen met haar zus, de genaamde X , op 16.07.2016 de toegang tot het grondgebied geweigerd wegens onvoldoende bestaansmiddelen. Op 20.07.2016 dient betrokkene een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting schorst op 22.07.2016 de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 16.07.2016. De Raad haalt aan dat betrokkene werd geweigerd wegens onvoldoende bestaansmiddelen voor België doch dat betrokkene voorzien was om op 24.07.2016 door te reizen naar Milaan (Italië). Betrokkene legt ter zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een doorreisticket voor, dewelke reeds op 19.06.2016 werd geboekt volgens het Arrest.

Echter bij aankomst dd. 16.07.2016 werd er door betrokkene noch haar zus melding gemaakt van een doorreis naar Italië en heeft ze hieromtrent ook geen enkel reismotief kenbaar gemaakt aan de Federale Politie te luchthaven Brussel-Nationaal tijdens de bevraging in het kader van de grenscontrole. Betrokkenen hebben voorgenoemde doorreisticket naar Italië (dat aangekocht zou zijn op 19.06.2016) niet getoond of vermeld op 16.07.2016. Derhalve hebben ze tijdens de bevraging in het kader van de grenscontrole essentiële informatie niet meegedeeld, zonder dat er hiervoor een aantoonbare reden kan worden gegeven.

Bij de bevraging van de reisweg door de Federale Politie werd uitsluitend gewag gemaakt van een bezoek tot 14 augustus 2016 op bij hun broer, de genaamde X, wonende Rue du Commerce 7/0001 te 6000 Charleroi.

(...)

Opmerkingen: **Deze beslissing vervangt de beslissing tot teruggrijping dd. 16.07.2016.**”

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Verzoekende partij verwijst naar het arrest 172 227 van 22 juli 2016 van de Raad. Blijkens dit arrest werd de beslissing tot teruggrijping van 16 juli 2016 geschorst ingevolge een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Verzoekende partij voert aan dat zij niettegenstaande deze schorsing nog niet werd vrijgelaten. Zij is nog steeds opgesloten en kon aldus haar voorgenomen reis naar Italië, met voorzien vertrek op 24 juli 2016, niet laten doorgaan.

Verzoekende partij stelt in het eerste middel dat verwerende partij het voormeld arrest van de Raad niet heeft uitgevoerd. Door deze weigering tot uitvoering werden de artikelen 24 en 25 van het Gerechtelijk Wetboek, inzake het gezag van gewijsde, geschonden.

Verzoekende partij voert in het tweede middel aan dat ook de artikelen 3 en 5 van het EVRM werden geschonden omdat zij door de arbitraire vasthouding een vernederende en onmenselijke behandeling ondergaat.

2.2. Overeenkomstig artikel 71 e.v. van de Vreemdelingenwet behoort de beoordeling van de vrijheidsberovende maatregel tot de uitsluitende bevoegdheid van de raadkamer van de correctionele rechtbank.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij de verzoekende partij niet in vrijheid heeft gesteld na de betekening van het arrest 172 227 van 22 juli 2016 van de Raad, moet worden vastgesteld dat de Raad niet bevoegd is zich uit te spreken over de vrijheidsberoving van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij in het tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 5 EVRM in het kader van de vrijheidsberoving van de verzoekende partij, is de Raad dan ook niet bevoegd deze schending te beoordelen.

Daar de thans bestreden beslissing niet werd genomen op dezelfde juridische en feitelijke motieven als het geschorste bevel tot terugnrijving, kan het gezag van gewijsde niet geschonden zijn.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.2. Verzoekende partij voert aan dat zij door de bestreden beslissing in de onmogelijkheid bevindt om in België haar broer en zuster te vinden (*“retrouver”*).

3.3.2.3. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoekende partij aantonen dat er sprake is van een hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. Het begrip ‘gezinleven’ in artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht moet worden geïnterpreteerd.

Verzoekende partij omschrijft op geen enkele wijze de band die zij heeft met haar broer en zuster. Zij brengt geen begin van bewijs bij inzake deze band.

Aan verzoekende partij werd op 16 juli 2016 een vragenlijst voorgelegd. Deze vragenlijst behelst onder meer de vraag *“Heeft u familie in België? Zo ja, welke? En waar verblijven ze? Geef naam, adres en telefoonnr.”* Verzoekende partij weigerde echter deze vragenlijst in te vullen.

In dezelfde vragenlijst wordt ook gevraagd *“Bent u nog in het bezit van uw reisdocumenten? Zo ja, waar zijn deze documenten (indien u ze nu niet bij heeft: adres contactpersoon, telefoonnr. Contactpersoon) Welke documenten heeft u?”* Ook deze vraag werd niet ingevuld ingevolge de weigering de vragenlijst in te vullen

Gelet op het voorgaande maakt verzoekende partij in casu niet aannemelijk dat er sprake is van een door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan

« Attendu qu'il est évident que l'exécution immédiate de la décision litigieuse prise par la partie adverse causerait à la requérante un préjudice grave en ce que :

- La requérante se verrait privée de liberté pour une durée indéterminée sur la base de décisions manifestement illégales au sein du centre fermé « La Caricole », de façon arbitraire, ce qui constitue par ailleurs également un traitement inhumain ou dégradant. ;*
- Elle serait contrainte de retourner dans son pays d'origine sans avoir pu rencontrer sa famille et ce alors qu'elle est en droit de pouvoir pénétrer sur le territoire du Royaume ayant reçu un visa ce qui porte atteinte à sa vie privée et familiale ;*

Que cela constitue une violation des articles 3, 5 et 8 CEDH.

Que le préjudice est par ailleurs difficilement réparable puisque il ne pourrait bien entendu être compensé adéquatement par une somme d'argent. »

3.4.2.2. De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief inzake artikel 8 EVRM (cf. punt 3.3.2.) en de artikel 3 en 5 EVRM (cf. 2.2.) niet worden gevolgd.

Uit de lezing van het verzoekschrift kan ook blijken dat zij aanvoert een moeilijk te herstellen nadeel te hebben (gehad) omdat zij de reis naar Italië, zoals blijkt uit het vliegticket dat werd geboekt op 19 juni 2016 voor een vertrek op 24 juli 2016, niet heeft kunnen doen.

Hieromtrent kan worden opgemerkt dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat (i) verzoekende partij – net zoals haar zuster - tijdens de interceptie door de grenspolitie op 16 juli 2016 om 16.15 uur geen melding heeft gemaakt van een vertrek naar en een verblijf in Italië op 24 juli 2016; (ii) zij tijdens de heropening van het dossier op 16 juli 2016, naar aanleiding van de betekening van de beslissing tot terugdrijving van 16 juli 2016, ook geen melding heeft gemaakt van een geplande

vliegtuigreis naar Italië; (iii) verzoekende partij de vragenlijst weigerde in te vullen, terwijl deze vragenlijst onder andere volgende vraag bevatte: *“Bent u nog in het bezit van uw reisdocumenten? Zo ja, waar zijn deze documenten (indien u ze nu niet bij heeft: adres contactpersoon, telefoonnr. Contactpersoon) Welke documenten heeft u?”*.

Verzoekende partij heeft derhalve driemaal de mogelijkheid niet benut om verwerende partij in kennis te stellen van haar voorgenomen vliegreis naar Italië op 24 juli 2016. Indien al aangenomen zou kunnen worden dat zij het bij het eerste onderhoud met de grenspolitie (de interceptie om 16.15 uur op 16 juli 2016) ingevolge communicatiestoornissen hiervan geen gewag maakte, dan blijkt dat er geen afdoende redenen zijn waarom verzoekende partij niet minstens de vragenlijst invulde die een verdere verduidelijking inzake haar persoon en reisdoel bevatte.

Verzoekende partij heeft het moeilijk te herstellen nadeel, in casu de gevolgen van de bestreden beslissing die werd gemotiveerd op basis van een onduidelijk reismotief, aan haar eigen handelen te wijten door geen melding te maken van haar voorgenomen reis naar Italië. Verzoekende partij geeft overigens geen nadere duiding omtrent haar voorgenomen reis naar Italië (aan de hand van een vliegticket ‘enkele reis’).

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend en zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

W. MULS